

L'hotel dels famosos

195.000 pessetes la nit

L'hotel Ramada Renaissance de Barcelona s'ha convertit en poc temps en l'hotel de les estrelles de pas per Barcelona: de David Bowie a Madonna.

Us heu preguntat mai on dorm David Bowie quan ve a Barcelona? ¿On es va allotjar el misteriós Michael Jackson durant la seva gira per Catalunya? ¿On fan nit els habituals de l'espectacle, les arts i la política d'altres esferes a la ciutat comtal? ¿Què passa després que la Tina Turner o els Rolling Stones puguen l'escala de l'hotel empenyats pels fans que els demanen autògrafs? S'estan a l'hotel Ramada Renaissance de Barcelona, al carrer del Pintor Fortuny.

El Ramada Renaissance Barcelona és un hotel de cinc estrelles, un hotel de luxe, incorporat a la cadena internacional hotelera Ramada, amb seu als Estats Units, i amb més de 800 hotels repartits en 21 països de tot el món. Aquesta multinacional té contractats arreu del món hotels de primera categoria perquè s'hi allotgin les estrelles de cinema de primera fila, els primers càrrecs mundials en política, els cantants de més relleu que fan una gira, els convidats a festivals, congressos, jornades de treball, seminaris, multinacionals de tots els sectors, *yuppies* que vénen a fer cursets, delegats d'empreses estrangeres que vénen a veure la seva sucursal al nostre país. Però, ¿i per què vénen al Ramada de Barcelona, tots aquests personatges d'índole pública? No sembla que hi hagi una única agència que estigui en contacte amb les grans empreses i canalitzi les pernoctacions de la gent del *show-business* cap al Ramada. Sí que hi ha, però, un consorci a Londres de les agències de viatges que organitzen gires mundials de les primeres estrelles, i si han quedat satisfets del Ramada Renaissance de Barcelona, repeteixen la pròxima vegada.

Cal dir, però, que no tot els hotels Ramada són de cinc estrelles. N'hi ha tres categories: els Ramada Inns, que van des dels motels a peu de carretera fins als hostals de dues i tres estrelles (depèn sempre del país), els Ramada Hotels,

El Ramada, tot el luxe en un hotel.

JORDI MORERA

que ja són hotels turístics fins a les quatre estrelles, i finalment els Ramada Renaissance Hotel, concepte d'hotel de luxe de cinc estrelles, i que el grup va incorporar el 1981.

Aquesta multinacional va nàixer l'any 1954 a Flagstaff (Arizona), i va donar-se a conèixer al món per tenir una de les principals xarxes de motels dels Estats Units. Als anys 80 van entrar a Europa, on posseïen hotels a Itàlia, la Gran Bretanya, Suïssa, Bèlgica, Alemanya, Suècia, Finlàndia, Àustria i Hongria. El 1988 van penetrar als Països Catalans, i actualment el Ramada Renaissance a Barcelona és l'únic edifici d'aquest grup a l'estat espanyol.

La història, però, del Ramada Renaissance a Barcelona encara és més sucosa. De fet, no van poder obtenir la catalogació de cinc estrelles fins a l'any passat. Tot i que aquesta empresa va nàixer amb vocació d'hotel de luxe de cinc estrelles, per un contratemps en l'homologació de l'hotel en les guies turístiques com a hotel de luxe, aquest figurava fins fa sis mesos només amb quatre estrelles. El Ramada celebra aquest mes de març el seu tercer aniversari a la capital del Principat. Es començà a construir a finals de l'any 1987, aprofitant l'emplaçament de l'antic Hotel Manila, edificat el 1957, i que ja havia acollit estrelles del món de l'empresa i de l'espectacle durant els anys seixanta.

Del Manila, avui dia se'n conserva l'escalinata de marbre, que porta a peu a cadascun dels pisos, i la façana, de color rogenc, i que juga amb les coronacions clàssiques de les finestres del primer nivell, i la mitja rotonda que s'alça a la cantonada amb la Rambla de Canaletes, arrodonint l'angle recte. Aquesta decoració clàssica es repeteix a l'interior de l'edifici, caracteritzant els passadissos amb petits frisos clàssics i columnes d'ordre dòric, jònic i compost, ambientats amb elements de guix, de marbre

blanc i negre, que evocuen bustos grecoromans a les plantes superiors. Tots els passadissos i els interiors de les cambres estan emmoquetats, i el color de les parets combina sempre els tons pastel, colors que, en un to més àcid, es prolonguen fins al vestuari del personal de l'hotel, amb uniformes de color rogenc uns, blau marí uns altres, i groc ataronjat uns tercers, sempre vestits amb coll d'aletes. Cal dir que aquesta decoració no és una característica dels hotels Ramada (que tenen independència en l'aspecte decoratiu), sinó de l'equip britànic

que va dissenyar el Ramada Renaissance barceloní, ATTIA Associated, que encara avui vetlla per qualsevol modificació de l'ambientació de l'hotel, per petita que sigui.

L'edifici està dividit en nou plantes, que van d'acord amb la categoria dels clients que hi sol·liciten habitació. Així, la novena és la més cara (llogar-ne la suite presidencial costa 195.000 pessetes, IVA a part), i la primera resulta la més assequible (passar una nit en una habitació doble surt per 28.400 pessetes amb l'IVA no inclòs). La primera planta té tota la seva ala dreta dedicada exclusivament a salons per a banquets, conferències, conferències de premsa, congressos, festes i còctels.

En la seva totalitat, l'hotel té 203 habitacions, de les quals 22 són suites (sis d'entre aquestes són suites de luxe, que costen unes 69.500 pessetes per persona, sense IVA), i una suite presidencial, i té una capacitat màxima de 400 persones en els períodes d'*overbooking*. De fet, l'hotel ordena les nou plantes en dos blocs: una primera part, que va fins al cinquè pis, i una segona que abraça del sisè al novè pis, plantes que integren l'anomenat Club Renaissance, estances on s'allotja la *crème de la crème* de la clientela del Ramada. Així, per exemple, el cap de l'equip de la cadena nord-americana de televisió NBC s'allotja a la sisena planta, mentre que la resta de l'equip desplaçat a la capital catalana s'està als cinc primers cinc pisos. Sem-

pre hi ha problemes quan el cap de la NBC vol esmorzar al bar de la sisena planta amb els components del seu equip, perquè no hi caben, i, en principi, els clients de les plantes inferiors no tenen dret a anar a prendre una copa al bar del Club Renaissance, situat al sisè pis.

Però els grans de l'espectacle, que sempre vénen amb un equip que sobrepassa de bon tros el centenar de persones, acaparen per uns dies tot el Club Renaissance, i ocupen les quatre últimes plantes, i de vegades més (la *troupe* del concert d'Amnistia Internacional mono-

politzava més de cent habitacions, i l'equip de Tina Turner va ocupar-ne 71). Així ho van fer també les recents gires de Michael Jackson, Madonna o els Rolling Stones.

Els mateixos ascensors ja separen els dos blocs de l'hotel, de fet. Al Ramada cal escollir si vas al cinquè o al sisè pis abans d'agafar qualsevol dels tres que hi ha. Dos només pugen fins al cinquè pis, i el tercer està reservat per les plantes del Club, encara que també baixa a la planta de recepció.

Els ascensors d'un gran hotel guarden moltes anècdotes en secret i curiositats inconfessables, com la pintada que Mick Jagger va fer a l'ascensor privat de plantes superiors, *graffiti* que va ser conservat amb avarícia col·leccionista i secretisme anecdòtic pel personal de l'hotel fins fa ben poc, que finalment va ser netejat perquè no fés mal efecte als usuaris. Si un s'allotja al Ramada, és fàcil coincidir a l'ascensor amb el cantant de torn que està de gira a Barcelona. En una ocasió, al novembre de l'any passat, amb motiu de la visita de l'ambaixador nord-americà a Barcelona, l'hotel havia sofert la implantació d'un sistema de seguretat extraordinari a causa de la situació pre-bèlica dels EUA al golf Pèrsic. Guardes amunt i avall de l'edifici circulaven tothora des que l'ambaixador arribà amb el seu vehicle a l'hotel (una *limousine* tan exageradament llarga que va fer falta més de mitja hora per poder aparcar-la a l'aparcament del Ramada).

Quan l'ambaixador va demanar per sopar a quarts de tres de la matinada un salmó a la marinera, el servei d'habitacions va pujar fins a la novena planta, poblada de càmeres de vídeo amagades arreu del corredor circular. El cambrer que portava el peix es va quedar de pedra dins l'ascensor quan, en obrir-se les portes, dos gorilles armats fins les dents i amb pinta de Robocop l'apuntaven amb unes metralletes automàtiques i cara de pocs amics.

Al Ramada Renaissance de Barcelona, el luxe té un preu, i els capritxos també.

El luxe també significa servei, i el servei en un hotel de luxe, a més de les comeditats pertinents, vol dir satisfer els *petits* capritxos dels clients, per això, al Ramada estan orgullosos de dir que al seu hotel no existeix la paraula impossible. Les aproximadament 180 persones que formen el personal de l'hotel (aquesta xifra pot baixar al centenar, en temps de crisi), han d'estar a punt si Prince demana un piano de cua a la suite presidencial, o si prefereix més prescindir de l'alimentació del Ramada i s'instal·la a l'hotel amb cuinera pròpia i tot. Els Rolling Stones volien l'habitació plena de fruita per tot arreu, i van estar a punt d'esgotar les existències de maionesa i Ketchup, de tantes hamburgueses que menjaven. Per a Luciano Pavarotti es va haver d'anar a buscar a fora de l'hotel una ampolla de Seven-up, ja que només bevia aquest refresc després de cada concert, i al Ramada se'ls havia acabat.

De la Madonna se sap que sempre organitza el ceremonial del *footing*, quan va de gira. Això va costar un disgust a l'hotel perquè un dels seus escoltes va agredir un fotògraf, i la direcció del Ramada a Barcelona va haver d'intervenir per tal que el cap de seguretat de l'expedició de Madonna demanés disculpes al rotatiu en qüestió.

Aquestes frivolitats només se les poden permetre, generalment, els que tenen diners per pagar-ho, i aquests sempre agafen la novena planta per a ells.

La novena planta és el pis intocable. Gairebé ovalada, corona l'edifici i des d'ella es pot contemplar una privilegiada panoràmica de la ciutat, tallada per la Rambla des d'on s'aixeca l'edifici. A la novena planta hi ha la famosa suite presidencial (la més gran de l'hotel, ocupa més de 200 metres quadrats si es lloguen les tres suites juntes, dues destinades a habitacions, i una tercera com a sala de reunions d'altres esferes). Sovint s'ocupa tota sencera, aquesta planta, ja que les tres suites es poden comunicar entre elles. Aquí és on han dormit Michael

l'ascensor no la van tornar a veure més al bar del Club Renaissance. L'endemà va marxar.

De nit, un hotel de cinc estrelles esdevé un vodevil constant i frenètic. Cada planta de l'edifici és un món, i cada habitació, una comèdia. La part més divertida del servei de nit és cobrir les demandes dels clients a mitja matinada. N'hi ha que només fan que demanar gel per les begudes que tenen al minibar inclòs a cada cambra. En aquests casos se'ls ha de calmar les peticions, portant-los un cubell ple de glaçons, perquè no

més enllà, i no solament els manca l'estri, sinó l'objecte. Alguns clients demanen consell per triar una casa de relacions, i fins i tot alguns encarreguen al personal de l'hotel, que els envien una prostituta d'alt *standing*.

En efecte, no és estrany veure rondar pels passadissos, o trobar-te a l'ascensor, de matinada, una noia que talla la respiració a qualsevol client amb corbata.

De tota manera, els serveis d'una habitació de les últimes quatre plantes procuren no avorrir la clientela. Compten amb una banyera, dutxa doble sense se-

Jackson (aquí pràcticament no es va veure fora de la seva cambra: només se sap que es passejava per l'hotel amb bates transparents i que també es va portar una cuinera pròpia, a causa de la seva especialíssima dieta), Julio Iglesias, David Bowie, Tina Turner, Luciano Pavarotti, Grace Jones, la Madonna i Bruce Springsteen entre d'altres.

Com Michael Jackson i l'ambaixador nord-americà, la Tina Turner i en David Bowie van fer-se instal·lar els equips de seguretat amb càmeres de vídeo a la novena planta per controlar qualsevol indici de perill que amenacés els mites. En canvi, la modesta i encantadora Tippi Hedren (una de les dives de Hitchcock i la mare de la també actriu Melanie Griffith) no va voler cap sistema de seguretat que vigilés dia i nit, i es va estar a la setena planta. I és que de vegades, el perill no està tan dins com a fora, al carrer. Tippi Hedren va marxar així que va poder de Barcelona, quan, dos dies després de gravar l'entrevista amb l'Àngel Casas per al programa *Un dia es un dia* (molts dels convidats a aquest programa s'allotgen al Ramada, com també les estrelles invitades al programa del Màgic Andreu Aixó es massa), passejant tota sola un vespre pels carrers de Ciutat Vella van estirar-li la bossa i la van fer caure a terra. Quan va tornar a l'hotel, tota bruta, amb morats a les cames i a la cara, despenjada i amb una cara d'esglai delatadora, el metge del Ramada li va diagnosticar el braç trencat. Els veïns de

molestin més. Altres volen aigua calenta, no per rentar-se els peus abans de fer la gimnàstica nipona a les cinc del matí, sinó per improvisar el biberó. En aquest cas, el mateix cambrer prepara el biberó mentre la mare tranquil·litza el nadó que s'ha despertat a mitja nit.

La pujada de temperatura a l'hotel en una nit qualsevol no solament es reflecteix en les demandes d'aigua calenta. Especialment ben entrada la nit, sempre hi ha algun o altre client que s'excusa dient que se li han acabat els preservatius i que en necessita més. D'altres van

paració, moqueta confortable fins i tot per dormir-hi, amplis llits (de 2x2 metres), televisió amb circuits tancats de programació ininterrompuda (tretze canals de televisió d'emissió regular, sis de fil musical i radiofònic, dos circuits tancats de pel·lícules, un en anglès i un altre en castellà, i un canal pornogràfic, per satisfer tohom). Precisament, un dels últims cops que Plácido Domingo va visitar Barcelona, va demanar una suite, però sembla que la seva dona no va quedar satisfeta de l'habitació. Segons va dir, durant la primera nit a l'hotel no va poder aclucar l'ull, pensant que s'havia comès un crim a la cambra contigua a la seva. Durant aquella nit només va fer que sentir crits i gemecs a l'altra banda de la paret. La pobra dona va quedar molt espantada i va demanar que li canviessin la suite. L'endemà es va saber finalment la causa dels crits: els clients de la suite contigua havien tingut engegat el canal X total la nit.

La nit acaba de matinada, quan s'ha de despertar tota la delegació japonesa que ha de fer gimnàstica a les cinc del matí abans d'esmorzar, quan se serveixen els primers esmorzars als clients més matiners, quan els sucres de fruita i els cafès es reparteixen a l'hora assignada als propietaris temporals de les suites. El client del Ramada Renaissance Hotel a Barcelona ha de despertar-se d'un somni lúxos, després d'un son de cinc estrelles.

Ignasi Abad